

Ontbijt

Er scheen een koud licht over de ontbijttafel de keuken in, een ruimte waarin leegte de voornaamste gast was geworden met het verstrijken van de tijd. Het tafelblad waarop het echtpaar steunde maakte het zwijgen min of meer draaglijk.

‘Ik ben jarig,’ opende de vrouw het gesprek van de dag. De man, gezeten aan de rechterzijde van de tafel, liet het dagblad een stukje zakken en keek de vrouw even bedachtzaam aan. Daarna schudde hij de krant op en hees deze weer omhoog:

‘Je ziet er inderdaad ouder uit. Het is raar om te zeggen maar je lijkt met het verstrijken van de tijd een steeds droger voorkomen te krijgen. Trakteer jezelf op een dag- en nachtcrème van een goed cosmeticahuis, zal je vast goed doen.’ Hij twijfelde een stille seconde en liet zijn laatste zin eindigen met: ‘Schat.’ Het was voornamelijk de stille seconde en de poging een lief woord toe te voegen aan de observatie die de sfeer aan tafel ongemakkelijk maakte. De man was desalniettemin tevreden over zijn gelukwensen aan het adres van de vrouw die hier al zo lang met hem huisde. Het droge voorkomen van zijn vrouw zat hem al langer dwars, het vrouwbeest had in zijn beleving zelfs iets ziltigs gekregen door de jaren heen. Het advies om haar droge voorkomen te verdoezelen met cosmetische poespas uit glimmende potjes leek hem bijna een serenade, aangezien tegen de vergevorderde staat van vergankelijkheid die zijn vrouw invulling wist te geven met geen engelenzaad meer op te poetsen was.

De vrouw drukte met haar wijsvinger de korrels van een cracker platter op het ontbijtbord voor haar op tafel. Ze wist dat ze droog was, net zoals ze wist dat ze ooit had gedacht dat de man tegenover haar iets menselijks had. Knap was hij nooit geweest, lelijk ook niet moest ze toegeven. Een van haar oud-studiegenoten met wie ze filosofie had gestudeerd merkte ooit treffend op dat het karakter van de man haar deed denken aan een tautologie: hij was puur vorm en geen inhoud. Hij gaf handen op feestjes, rookte een sigaar met oud en nieuw, werkte vijf dagen per week, ging op vakantie, keek tv en nam deel aan een heel scala van soortgelijke menselijke activiteiten, maar iets eigens had ze nooit in hem weten te ontdekken. Hij was compleet afgericht, een ding waar de automatische piloot niet meer van uit kon, er viel niets meer te besturen achter de vaste handelingen die hij had weten te kopiëren uit zijn leefomgeving.

‘Ik ga maar eens richting werk dan.’ De man stond op en drukte een

kus op de wang van de vrouw in het vroege licht van de verjaardag, de vrouw drukte de platte korrels platter tussen haar duim en wijsvinger. De kus deed pijn, ze was niet voorbereid op de inslag van een liefkozing en zijn lippen waren niet berekend op de schrale wang waarop ze moesten landen. Hij ging richting auto en zij ging richting vaat, ze deelden samen een gevoel van ontsnapping.

Apeiron

Er zat een witte kat midden op het pad in de tuin. Hij zat daar vaker, om geen enkele waarneembare reden overigens. Het beest leek niet geïnteresseerd in de grote bomen links van het pad, noch leken het water en het hoge gras aan de andere kant hem uit te nodigen tot zijn routineuze terugkeer. De kat zat daar gewoon. De dag van de kat en de dag van de vrouw waren simpel verbonden, zij keek naar hem en zijn wereld vanuit de keuken en zei hem zachtjes gedag omdat ze het fijn vond om naar hem te kijken. De kat vond het goed.

Het was de eerste keer dat hij iets gezegd had over haar droge verschijning, wat op zich al een wonder was, aangezien haar huid vocht noch plasticiteit leek te bezitten en strak getrokken om haar skelet langzaam wegschilferde. Laatst had ze een nachtmerrie waarin ze 's ochtends ontwaakte en ontdekte dat haar nachtelijke gewoel haar huid compleet verschilferd had en ze niets meer was dan een pezig skelet. Haar aandoening begon schrikbarende vormen aan te nemen, ze zweette al weken niet meer en had al vijf dagen niet geplast. Elk uur probeerde ze gedreven een plas te doen. Deze tochtjes naar het toilet maakten haar moedeloos en dreven haar na vijf dagen tot serieuze paniek. Hoe lang kon een mens zonder plassen en zweten doorgaan? Was ze nog wel een mens? Niet alleen haar lichaam maar ook haar gedachten, haar innerlijke bewegingen kregen een dor karakter. De vrouw voelde dat iets haar op ongrijpbare wijze langzaam van binnen en buiten leek te verschilferen.

Plaspoging? Er was geen drang, wel een wens. Het lichaam luisterde niet meer naar haar wensen. Was het lichaam opgehouden met luisteren aangezien zij niet naar zichzelf luisterde en waarom zou een lichaam luisteren naar een verwaarloosde ziel? Ze schrok van het plotselinge wegstuiven van de kat, hij liet haar en het pad alleen. Dit betekende dat het derde deel van de dag was begonnen. De dag begon met een ontbijt, het tweede bedrijf was de afwas en het samenzijn met de stille vriend in de tuin en deel drie was haar vrije deel voordat de man en hun eenzaamheid terugkeerde. Uit hoeveel water bestaat een mens eigenlijk, vroeg de vrouw zich naar buiten starend af. Zei de filosoof Thales niet dat het ultieme bestanddeel van leven water was? Ach, wat wisten die presocratici nu eigenlijk: Anaximenes had het over lucht, Heraclitus over vuur en Thales gooide het op water. Alleen Anaximander had haar weten te boeien, hij sprak over apeiron, het onbegrensde, een ondefinieerbare materie die ten

grondslag lag aan het leven en zijn vernietiging. Een oerreservoir waaruit alle mogelijke werelden even opborrelden en uiteindelijk weer kopje onder gingen om plaats te maken voor nieuwe spelers op het kosmische strijdtoneel. Het woord apeiron deed haar sidderen, het leven leek ineens niet alleen uit het onbegrensde voort te komen maar nog meer een reis terug het onbegrensde in. De vrouw voelde zich in gedachten langzaam wegzakken in die oersoep waar ze even uit omhoog was geschoten, maar nu weer langzaam in leek te gaan verdwijnen. De vrouw greep het aanrecht stevig vast. Ze moest frisse lucht hebben en zitten voor haar benen het zouden begeven. Licht zwalkend verliet ze de keuken op weg naar het bankje aan de achterzijde van het huis. In de gang hield ze noodgedwongen stil: ze had direct steun nodig. Met een paar laatste stappen wist ze de wc te bereiken aan het einde van de gang. De vrouw leunde met gestrekte armen tegen de dichte deur van de wc. Verkrampd van angst greep ze het handvat vast en stootte deze naar beneden gevolgd door een droge knak.

Het topje van haar wijsvinger brak af en lag tussen haar en de nu open weg naar het toilet.